

Елегія про перстень ночі

Богдан-Ігор Антонич

П'яніючи отруйним чадом
ночей сріблистих та гірких,
дивлюся в місяця свічадо
крізь шибу, повну світляних,
холодних, синіх і тремких
далеких відблисків світів,
що, кинуті у тьму, горять
самітні, горді, золоті,
немов знаків санскритських ряд,
які прадавнім сном дзвенять
і перешіптують із дна,
загубленого в морок дня,
слова старої ворожби
в ім'я землі, в ім'я вогню.
Так віддають у владу сну
і заколихують спочить
серця, сп'янілі в життєвій
нестямній, лютій боротьбі.
І чують очі дотик вій,
і бачать іскри голубі.
Співають на дахах сновиди,
осріблюються краєвиди,
шумлять, мов ліс, в кімнатах стіни,
і місяць мертвий, місяць синій
відчиняє п'ять брам ночі
над містом чорним та іскристим.
Тьмяніють ліхтарів вогні,
і в шиби стріли б'ють сріблисті —
це стріли зір на вишині.
Зриваються слова з скрипок,
в краси одчаю скам'янілих,
і знов з портрета, з срібла рам
мальований на полотні
до мене кличе мій двійник.
Як я, шалені пише вірші,
і рецитує, і співа,
і, замінившись в музику,

портрет, співаючи, майне.
Тоді червона пляма крику
уста, мов іскра, перетне.
До мізку, в серце, до думок
вливає ніч, немов бальзам,
солодку краплю божевілля.

Годинник б'є, дві рожі, свічка
і маска — смерті чи кохання?
І завжди ніч і ніч відвічна
і перша й тисячна й остання.

1934